

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ

ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ

ΚΑΜΙΑ ΑΤΟΜΙΚΗ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ

Δυο χρόνια μετά την υπαγωγή μας στο ΔΝΤ και την τρόικα και φαίνεται πως η κατρακύλα δεν έχει τέλος. Το κουστούμι που μας ράβουν το ΔΝΤ, η ευρωπαϊκή ελίτ και οι κυβερνήσεις που έχουν αναλάβει να εφαρμόσουν την μνημονιακή πολιτική φαίνεται τελικά να είναι σάβανο που σκοπό έχει να τυλίξει τους εργαζόμενους και όλο τον κόσμο της εργασίας είτε αυτός εξακολουθεί να εργάζεται είτε είναι πλέον άνεργος είτε ακόμα και αν εργαζόταν κάποτε και τώρα είναι συνταξιούχος.

Το αποκορύφωμα αυτής της πολιτικής ήρθε στις 12/2 όταν υπερψηφίστηκε στη Βουλή το μνημόνιο για την καινούργια δανειακή σύμβαση, γνωστό πλέον και ως Μνημόνιο 2 το οποίο επιχειρεί να βάλει την ταφόπλακα στις συλλογικές διαπραγματεύσεις. Πέρα από αυτό όμως αξιώνει την εφαρμογή εξοντωτικών μέτρων ενάντια στους εργαζόμενους προκειμένου να ενισχυθεί η περιβόητη ανταγωνιστικότητα της οικονομίας. Έτσι, γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια ακόμα και το τελευταίο θέατρο της θεσμικής τους νομιμότητας που αποτέλεσε ο κοινωνικός διάλογος - εξπρές μεταξύ Σ.Ε.Β. και Γ.Σ.Ε.Ε., προχώρησαν σε πραγματικό πραξικόπημα νομοθετώντας τη δυνατότητα μείωσης των μισθών των εργαζομένων και παγώνοντας τις κλαδικές συμβάσεις.

Δίνουν λοιπόν στους εργοδότες μας τη δυνατότητα να μειωθούν οι αποδοχές των εργαζομένων μονομερώς στα όρια που ορίζουν οι κλαδικές συμβάσεις ακόμα και χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του εργαζόμενου. Για τον κλάδο μας αυτό πρακτικά σημαίνει πως μετά τις 14/5, οπότε και τελειώνει η λεγόμενη μετενέργεια, οι αποδοχές μας μπορούν να «κλειδώσουν» στα κατώτατα όρια της κλαδικής σύμβασης του 2010-2011 για όσους εργοδότες συμμετέχουν στις εργοδοτικές οργανώσεις ή σε αυτή του 2009 για όσους δεν συμμετέχουν. Για την ακρίβεια ο μισθός μας πλέον θα υπολογίζεται στο κλιμάκιο που αντιστοιχεί στα χρόνια προϋπηρεσίας μας στον ίδιο ή άλλο εργοδότη και θα παγώνει σε αυτό το επίπεδο για όσο χρόνο η ανεργία θα είναι ανώτερη του 10%. Και αυτό, το λεγόμενο επίδομα ωρίμανσης, είναι ένα από τα 4 επιδόματα που αναγνωρίζονται. Τα υπόλοιπα 3 είναι το επίδομα πτυχίου, το επίδομα τέκνων (για όσους έχουν από 2 παιδιά και πάνω) και το επίδομα επικινδυνότητας. Και βέβαια ούτε λόγος να γίνεται για ειδικότητες (όπως οι εργατοτεχνίτες) που δεν προστατεύονται από την κλαδική μας σύμβαση αφού ειδικά για αυτούς τους συναδέλφους το σενάριο γίνεται ακόμα χειρότερο καθώς οι αποδοχές τους μπορούν να προσαρμοστούν στη μείωση του 22% του βασικού μισθού που ορίζει η τελευταία Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση.

Όμως ακόμα και αυτή την τελευταία προστασία της έστω κουτσουρεμένης κλαδικής σύμβασης οι εργοδότες μπορούν να βρουν τον τρόπο για να την ξεπεράσουν. Ο τρόπος αυτός λέγεται ατομική σύμβαση εργασίας. Έτσι ο εργοδότης εκβιάζοντας τη σύμφωνη γνώμη του εργαζόμενου μπορεί να συνάψει σύμβαση με την οποία θα δέχεται να δουλεύει με αποδοχές που ορίζει η Ε.Γ.Σ.Σ. και μάλιστα ακόμα και με τις μειώσεις που ορίζει το μνημόνιο 2.

Είναι προφανές πως μια τέτοια πραγματικότητα δεν κάνει τίποτα περισσότερο από το να ανοίγει τους ασκούς του Αιόλου, οδηγώντας τους εργασιακούς χώρους στον κανιβαλισμό και στο πλήρες ολοκαύτωμα. Η μόνη απάντηση σε όλες αυτές τις μεθοδεύσεις δεν μπορεί παρά να είναι μόνο μια: **Καμία αποδοχή ατομικής σύμβασης εργασίας να μην γίνει αποδεκτή και κανένας συνάδελφος να μη διαπραγματευτεί μόνος του τους όρους της σφαγής του. Να μην επιτρέψουμε καμία απόλυση. Να μην συναινέσουμε στους όρους της εξαθλίωσης που θέλουν να μας επιβάλλουν.** Απάντηση υπάρχει και βρίσκεται στη δημιουργία συνελεύσεων στους εργασιακούς χώρους. Αυτές οι συνελεύσεις μπορούν και πρέπει να προχωρούν άμεσα στην δημιουργία επιχειρησιακών σωματείων στους μεγάλους εργασιακούς χώρους και στην δημιουργία σωματειακών επιτροπών σε μικρότερους χώρους. Σε συντονισμό με το κλαδικό σωματείο να διεκδικήσουμε συλλογικά την αξιοπρέπειά μας και την επιβίωσή μας. Τώρα περισσότερο από ποτέ είναι κρίσιμο όλοι μας να επανεφεύρουμε την συλλογικότητα και την διεκδίκηση στην καθημερινότητά μας, στους χώρους δουλειάς μας, στον μεμονωμένο εργοδότη μας.

Ακόμα και τώρα που η λαίλαπα της εκμετάλλευσης και της σκλαβοποίησης μας επιχειρεί να φτάσει στην ολοκλήρωσή της υπάρχει τρόπος να μην αφήσουμε κανέναν μόνο του απέναντι στα εργοδοτικά σχέδια που υφαίνονται στις πλάτες μας και να ξανακερδίσουμε την χαμένη μας αξιοπρέπεια. Και ο τρόπος αυτός δεν μπορεί να είναι άλλος από την ίδρυση επιχειρησιακών σωματείων που θα διεκδικήσουν συλλογικά την εφαρμογή των όρων της κατακτημένης κλαδικής μας σύμβασης αλλά και που θα φρενάρουν τη μεταμόρφωση των εργασιακών μας χώρων σε σύγχρονα μεσαιωνικά κάτεργα.

ΕΠΟΜΕΝΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ << ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΑΠΡΙΛΗ [11πμ]

ΤΡΙΤΗ 15 ΜΑΗ >> ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟΝ ΚΛΑΔΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ – ΧΑΡΤΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ

Λόντου 6, Εξάρχεια (β' όροφος), 210-3820537, sylyp_vivliou@yahoo.gr, bookworker.wordpress.com